

Αυτό τὸ νέο, Νικολῆ, παρηγοριὰ τοῦ κόσμου,
μ' ἐφάνη—πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ—ὡσὰν ραχὰτ λουκοῦμι
κί' ἐσταύρωσα τὰ χέρια μου καὶ εἶπα μοναχός μου,
«ἀφοῦ μὲν ἡμέρα ἐντυνες τὸ σπῆτι τοῦ Δραγούμη,
ὡς ἐλεήμων ἄνθρωπος βεβαίως θὰ θελήσης
κανένα σου παληόρρουχο κί' ἐμένα νὰ χαρίσης.»

Καὶ τώρα ὅτε τὸν λαὸν βαρεῖς μαστίζουσι φόροι
μετὰ δακρύων ἔρχομαι νὰ σὲ παρακαλέσω
νὰ μοῦ δοθῆ κανένα σου ἀρχαῖο ἀποφόρι,
γιατὶ δὲν ἔχω, Νικολῆ, σουρτοῦκο νὰ φορέσω.
Κί' οὔτε βρακὶ ὁ ράφτης μου δὲν κάνει βερεσὶ
καὶ διὰ τοῦτο ἔρχομαι γονυκλινῆς πρὸς σέ.

Ἐλέησόν με, Νικολῆ, κατὰ τὸ ἔλεός σου
καὶ ἀποφόρια στείλε μου καὶ σοῦ καὶ τοῦ πατρός σου.
Γιὰ κῦτταξε, παρακαλῶ, εἰς ὅλα τὰ ντουλάπια
κί' ὡς ἄνθρωπος μὲ ὄνομα καὶ φήμην εὐεργέτου
στεῖλε καὶ τίποτα παλῶ παπούτσια ἢ τσουράπια
ὅτι ὁ σπητικὸς τοῦ Φασουλῆ καὶ εἰς τοῦ Περικλέτου.

Ἐλέησόν με, Νικολῆ καὶ τρέξε νὰ με σώσης,
ἐρεύνησον ἐντός κί' ἐκτός τοῦ πατρικοῦ σου οἴκου
καὶ ἂν δὲν εὔρης τίποτα καὶ εἰς ἐμὲ νὰ δώσης,
στεῖλε κανένα ἰσώβρακο τοῦ προσφιλοῦς Στεφίκου.
Ἄς εἶναι καὶ ἀσπρόρρουχο, τὸ δέχομαι κί' ἐκεῖνο,
ροῦχο νὰ εἶναι μοναχὰ κί' ἐγὼ δὲν τὸ ἀφίνω.

Ἐντός ὀλίγου ἐβδομάς μᾶς ἔρχεται μεγάλη
καὶ θέλω σὰν χριστιανός κί' ἐγὼ νὰ μεταλάβω,
ἀλλὰ δὲν ἔχω ἐνδυμα σὲ τοῦτο μου τὸ χάλι,
καὶ ἂν μοῦ στείλῃς τίποτα θὰ μ' ἔχῃς πάντα σκλάβο.
Ἄν σὺ μὲ τὰποφόρια σου δὲν μ' ἐλεήσης μόνος,
θὰ μείνω ἔξωθεν κί' ἐγὼ τοῦ ἱεροῦ νυμφῶνος.

Ἐσὺ ποῦ ἄλλοι' ἐντυνες τὸ σπῆτι τοῦ Δραγούμη,
ἐσὺ ποῦ ἔσωσες πολλούς καὶ μέσ' ἀπ' τὸ μπουντροῦμι,
ποῦ ἐλεήμων Νικολῆς καὶ φαίνεσαι καὶ εἶσαι
κί' ἐμένα τὸν θεόγυμνον καὶ ρακενδύτην ντύσε.
Σῶσε καὶ ἄλλην ὑπαρξιν, χρυσέ μου Νικολῆ
καὶ δέξου ἀσπασμούς πολλούς...

τοῦ φίλου Φασουλῆ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Δόξα νᾶχη ὁ θεὸς
κί' ἐτυπώθη ὁ Ρ ω μ ῆ ο ς.

Ἀγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πῶς πλήρη σώματα Ρ ω μ ῆ ο ῦ ἐτύπωσ' ἢ Ἐστία
κί' ἂν θέλῃς ἴσ'τὰ βιβλία σου καὶ τὸν Ρ ω μ ῆ ὁ νὰ βάλῃς,
διὰ νὰ βλέπῃς κάποτε τοῦ Φασουλῆ τᾶστεῖα,
εἰς τὴν Ἐ σ τ ῖ α ν πῆγαινε κί' εἶναι γνωστός ὁ δρόμος...
ἡμῆ δραχμαὶ τριάκοντα ὀλόκληρος ὁ τόμος.

Περίφημα ποτά,
καθὼς καὶ φαγητά.

Ἐἰς τὴν Βουλὴν ἀπέναντι, ἴσ'τὸ Π ρ ῶ η ν Κ α θ ε σ τ ὁ ς,
ποῦ ὁ Κωνσταντινόπουλος τὸ ἔχει ὁ γνωστός,
ἐκεῖ σαλάμια καὶ ψητά καὶ πρώτης μακαρόνια
καὶ τσοκολάτα καὶ καφρές καὶ τσαῖ καὶ καπόνια,
ἐκεῖ κρασιὰ τοῦ Σόλωνος καθὼς καὶ τοῦ Πετσάλῃ
καὶ ρετσινάτο κόκκινο καὶ μπύρα ἴσ'τὸ μπουκάλι
καὶ τέλος πᾶν ἐδώδιμον ποικίλον κί' ἐκλεκτόν
κί' ὡς ἴσ'τὸ πρῶτ' εὐρίσκεται δι' ὅλους ἀνοικτόν.

Καθένας κρασοπότης
ἄς πιῆ κρασάκι πρώτης.

ἴσ'τὸ Σοφοκλέους τὴν ὁδόν, εἰς τοῦ Βοσσίο καρσί,
θὰ βρῆτε Σκοπελίτικο ἀθάνατο κρασί,
ὅπου ἀφίνει μυρωδιὰ ἴσ'τὸ σιόμα καὶ στὰ χεῖλια
καὶ τρέξετε ν' ἀδεῖάσετε καμμιὰ μικρὴ μποτίλια,
διότι, ὡς γνωρίζετε, γενναῖοι κρασοπόται
κί' ὁ οἶνος τὰς καρδίας μας εὐφραίνει πότε πότε.

Λαμπρὸν Ξενοδοχεῖον
πλησίον τῶν Χαυτείων.

ἴσ'τὴ Θ ρ ᾶ κ η φτήνια, ὄρεξις καὶ χίλια δὲθὸ καλά,
μὰ ἔχει κί' ἰδιαιτέρα δωμάτια ὠραῖα,
ποῦ δίχως μὲν ἐνόχλησι καὶ χρήματα πολλὰ
διασκεδάξει σὰν θεὸς ἢ καθεμὶὰ παρέα.
Χουζοῦρι, περιποιήσις, πολλὴ καθαριότης
καὶ φαγητὰ ἐξαιρετὰ καὶ ρετσινάτο πρώτης.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴσ'τὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν Ἐθ' Φρονούντων— νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδάρες